

γῆσιν ἄλλων κοινοτέρων δραμάτων, ἅτινα εὐρίσκοντο μόνον ἐν τῇ πρώτῃ πράξει.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου, ἄλλως τε, ἐδειξαν πολὺ περισσώτερον ἐνδιαφέρον διὰ τὸ ἔργον ἢ διὰ τοὺς ἡθοποιοὺς.

Κατ' ἀρχὰς ἐνεδιέτριψαν πολὺ ἐπὶ τοῦ βωβοῦ, τοῦ παραδόξου τούτου προσώπου, ὅπερ μόνον ἦτο εἰς θέσιν νὰ δώσῃ τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος ἐὰν ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχε διαδοθῇ ὅτι ὁ βωβὸς ἀνελήφθη, ἤρχισαν νὰ πιστεύουσιν ὅτι δὲν διεδραμάτισεν ἡ πρόσωπον ἀσήμαντον, καὶ οὐδόλως πλέον ἐσκέπτετο περὶ αὐτοῦ.

Διαταγὴ ἐδόθη εἰς ἅπαν τὸ προσωπικὸν τῆς ἀστυνομίας καὶ τῶν φυλακῶν νὰ τηρήσῃσι σιγὴν ἐπὶ τῶν περιστάσεων, καθ' ἃς διεπράχθη ἡ παραδόξος αὕτη ἀρπαγὴ, εἰς τρόπον ὥστε, ἐκτὸς τῆς ἀστυνομίας, ὀλίγοι ἐγνώριζον ὅτι ὁ κυριώτερος μάρτυς ἔλλειπεν ἐκ τῆς ἀνακρίσεως.

Ὅσον ἀφώρα τὸν κατηγορούμενον, οὗτος, ὑπὸ τινὰς ἐπόψεις, εἶχε πᾶν ὅ,τι ἔδει ὅπως προσελκύσῃ τὴν γενικὴν περιέργειαν.

Ἐκ τε τῆς ἀνατροπῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς θέσεώς του ὁ Λουδοβίκος Λεκὸν δὲ Γεντιλῆ οὐδόλως βεβαίως ἦτο προωρισμένος ἵνα καθεσθῇ ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου τῶν κακούργων, δὲν ἠδύνατο δὲ νὰ ἀναμιζῶσιν αὐτὸν μετὰ τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος κακούργων, οἵτινες φονεύουσι διὰ νὰ κλέψωσιν.

Ἦτο, ἐν τούτοις, ὀλίγον γνωστός, διότι ὀλίγον ἐφοίτα εἰς τὰς συναναστροφάς, ἔτι δὲ ὀλιγώτερον εἰς τὰ μέρη τῶν διασκεδάσεων.

Τὸ ὄνομα τοῦ οὐδέποτε ἐφάνετο ἐγγεγραμμένον μετ' ἐκείνων, οἵτινες φοιτῶσι τακτικῶς εἰς τὰς πρώτας παραστάσεις, αἱ δὲ ἐκλελυμένων ἡθῶν γυναῖκες, αἵτινες περιτρέχουσι τὴν λίμνην ἀπὸ τῆς τετάρτης μέχρι τῆς ἑκτῆς ἐσπερινῆς ὥρας, οὐδέποτε ἤκουσαν νὰ γίνηται λόγος περὶ αὐτοῦ.

Οὐδεμιᾶς λέσχης ἦτο μέλος, οὐδόλως δ' ἐσχετίζετο μετὰ τῶν νέων, οἵτινες καθὼς αὐτός, ἦσαν προωρισμένοι διὰ τὸ συμβολαιογραφικὸν ἐπάγγελμα. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἀφότου ἀπροσδόκητος καταστροφή ἀφῆρπασεν αὐτὸν ἐκ τῆς κοινωνίας, οὐδὲν κεκονὸν ἄφινεν οὔτε ἐν τῇ ἐκλεκτῇ κοινωνίᾳ, οὔτε ἐν τῇ ἐν εὐθυμίαις διαγούσῃ. Διὰ τοῦτο ὀλίγον περὶ αὐτοῦ ἐζήταζον.

Ἐξ ἄλλου ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποινὶς Λεκὸν δὲ ἦσαν ἐσήμαινον ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ὥστε νὰ ἐνασχολῶνται περὶ αὐτῶν.

Ἡ μήτηρ ἦτο πλουσιωτάτη, ἡ δὲ θυγάτηρ θελκτικωτάτη, τὰ πλούτη ὅμως καὶ ἡ καλλονὴ μένουσιν ἐντελῶς ἀγνωστα ὅταν δὲν ἐπιδείκνυνται.

Οἱ Παρίσιοι βρίθουσιν ὑπὸ ἀγνώστων ἐκατομμυριούχων καὶ ὑπὸ κεκρυμμένων καλλονῶν.

Εὐρίσκονται ἄνθρωποι ἔχοντες ἑκατὸν χιλιάδων φράγκων εἰσόδημα, καὶ οἵτινες ζῶσιν ἀπομεμονωμένοι ὡς εἰ κατῴκουν ἐν τινὶ κωμωπόλει.

Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον αἱ νεάνιδες, αἱ μᾶλλον πεπροικισμέναι ὑπὸ τε τῆς φύσεως καὶ τῶν γονέων αὐτῶν, στεροῦνται ἐνίοτε

σχέσεων ἐντὸς τῆς ἀπεράντου ταύτης πρωτευούσης, ἐνθα αἱ τε Ἀμερικανίδες καὶ Ρωσίδες ποιοῦσιν αἵτησιν ἐὰν ἔχωσιν ὀλίγον εὐεῖδὲς πρόσωπον καὶ τὰ φαινόμενα περιουσίας.

Ἡ Θηρεσία ἦτο ἐκ τῶν ἱων τούτων, ἅτινα περιμένουσι νὰ τ' ἀνακαλύψῃ τις.

Ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς μητρικῆς οἰκίας ὑπεξέρευγε τὴν λαμπρότητα τῶν ἑορτῶν, ἃς πκνηγυρίζουσιν οἱ χρονογράφοι τοῦ συρμού.

Τὸ συνεικίσιν αὐτῆς ἀπεφασίσθη ἄνευ θορύβου, μόνον δὲ ἀρχαῖοι τινὲς φίλοι τῆς οἰκογενείας εἰδοποιήθησαν περὶ τῆς ἐνώσεως ταύτης, διότι ἡ χήρα τοῦ τραπεζίτου ἔζη μεμονωμένη, ἀφότου ἀπέθανεν ὁ σύζυγος αὐτῆς.

Ὅθεν οὐδόλως ἐλέχθη τὸ ὄνομα τῆς δεσποινίδος Λεκόντ, προκειμένου περὶ τῆς συλλήψεως τοῦ ἀτυχοῦς μνηστήρος αὐτῆς, ὥστε τὸ γόητρον τοῦ σκανδάλου ἔλλειπεν ἀπὸ τὴν διάσημον δίκην, ἥς ὁ Λουδοβίκος δὲ Γεντιλῆ ἐμελλε νὰ εἶνε ὁ ἥρω.

Ὡς πρὸς τὸν γέροντα Λεκόν, οὗτος ἦτο ἄξιος νὰ διεγείρῃ τὴν περιέργειαν τῶν ἀναγνώστων τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Δικαστηρίων».

Οὐδέποτε εἶδον νὰ παρίσταται εἰς ποινικὴν δίκην ἀστυνομικὸς πράκτωρ, ὅστις μικροῦ δεῖν ἐπεφορτίζετο νὰ στείλῃ τὸν ἴδιον υἱὸν τοῦ εἰς τὴν λαιμητόμον, ἡ δὲ ὅλως νέα αὕτη περίπτωσις ἠδύνατο νὰ καθηδύνη τὴν καρδίαν δραματικοῦ συγγραφέως.

Ἀλλ' ὁ κύριος Λεκόν, ὁ ἀληθής, ὁ ἀρχαῖος, δὲν ἦτο ἐγνωσμένος, ἡ ὑπὸ τινων προσώπων, ἅτινα δὲν συνειθίζουσι νὰ καθιστῶσι τὸ δημόσιον κοινωνὸν τῶν σχέσεων του.

Ἡ φήμη τοῦ γέροντος ἀνιχνευτοῦ δὲν εἶχε διαδοθῇ μετὰ τῶν βεβήλων, εἰς τρόπον ὥστε, οἱ μᾶλλον ἀκριβῶς πληροφορημένοι δημοσιογράφοι ἐπίστευον ὅτι ὁ Λουδοβίκος δὲ Γεντιλῆ εἶχε πατέρα ἄσημον πολίτην.

Οἱ κάτοικοι τῆς κρηπίδος Κοντῆ δὲν εἶχον καὶ αὐτοὶ ἀκριβεστεράς πληροφορίας περὶ τοῦ ἀγαθοῦ γέροντος, ὅστις κατῴκει πρὸ τῶσιν ἐτῶν ἐν τῇ εἰρηνικῇ αὐτῶν συνοικίᾳ. Ἐγνώριζον μόνον ὅτι συνελήφθη ὁ νέος, ὃν ἔβλεπον διερχόμενον καθ' ἐκάστην Κυριακὴν καὶ δίδοντα τὸν βραχίονα τοῦ κυρίου Λεκόν, καὶ ὃν κατηγόρου ἐπὶ διπλῇ φόνῳ.

Ὁ Λεκόν ἡγαπᾶτο πολὺ ὑπὸ τῶν γειτόνων του.

Ὡκτερον αὐτόν, οὐδόλως δὲ σχεδὸν ἐπίστευον εἰς τὴν ἐνοχὴν τοῦ υἱοῦ του, ἤρχισαν ὅμως νὰ σκέπτωνται ὅτι παρητήθη τοῦ νὰ ὑπερασπίσῃ αὐτόν, διότι ἡμέρας τινὰς μετὰ τὸ συμβᾶν ἀνεχώρησεν εἰδοποιήσας τὸν θυρωρὸν τοῦ ὅτι ἐμελέτα νὰ ἐπιχειρήσῃ μεμακρυσμένην ὁδοπορίαν, ἐξ ἧς δὲν εἶχεν εἰσέτι ἐπανάλθει.

Εἰς τὴν ἀστυνομίαν ἐταράχθησαν διὰ τὴν ἀπουσίαν του.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ αὐτήν, διότι ἐγνώριζε καλῶς τὸν Λεκόν, καὶ δὲν ἠννόει πῶς ἐγκα-

τέλειψε πάλιν, ἥς ἡ κεφαλὴ τοῦ υἱοῦ τοῦ ἦτο τὸ ἔπαθλον.

Ὁ κύριος Τολβιάκ ὅμως ἐζήγει αὐτὴν κατ' ἴδιον αὐτοῦ τρόπον.

Διετίνετο ὅτι ὁ ἀγαθὸς γέρον ἐπορεύθη πρὸς ἐντάμωσιν τοῦ βωβοῦ, ὃν αὐτὸς ἀφῆρπασεν ὅπως ἐμποδίσῃ τὴν ἀντιπαράστασιν, ἐκ δὲ τῆς αἰφνιδίας ταύτης ἀναχωρήσεως ἐξήγαγε συμπεράσματα ἡκιστα εὐνοϊκὰ διὰ τὸν κατηγορούμενον.

Ἡ γνώμη αὐτοῦ ὑπερίσχυεν, ὁ δὲ γέρον Λεκόν κατεζητήθη δραστηρίως, ἀλλ' ἀνωφελῶς.

Οἱ δεξιώτεροι ἀνιχνευταὶ ἀπώλεσαν τοὺς κόπους αὐτῶν καὶ δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀνεύρωσι τὸν γέροντα.

Ὑπέθετον ὅτι ἐγκατέλειπε τὴν Γαλιάν, ἵνα ὑπάγῃ καὶ ἀποκρύψῃ τὴν αἰσχύνην αὐτοῦ εἰς τινὰ ἀπομεμακρυσμένην χώραν, καὶ ὅτι δὲν θὰ ἐπανήρχετο ποτὲ πλέον.

Ἐρωτηθεῖσα διὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἐμελλε νὰ γείνη πενθερὸς τῆς Θηρεσίας, ἡ κυρία Λεκόντ ἠρκέσθη ν' ἀπαντήσῃ ὅτι οὐδὲν ἐγίνωσκεν.

Ἐλεγεν ἄρ' γε τὴν ἀλήθειαν;

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἀμφέβαλλε, μὴ δυνάμενος ὅμως νὰ καταναγκάσῃ αὐτὴν νὰ ὁμιλήσῃ, δὲν προέβη περαιτέρω.

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Δ'

Ὁ πειρασμός.

Δέσμη ἐπιστολῶν, περιδεδεμένων διὰ ταινίας, προσεῖλκυσεν ἐν ἀρχῇ τὴν προσοχὴν τῆς Μέρσης.

Ἡ μελάνη δι' ἧς εἶχον γραφῇ αἱ ἐπιγραφαὶ εἶχον ἡμικαταληθῆ ἐκ τῆς ἐπηρείας τοῦ χρόνου.

Αἱ ἐπιστολαὶ, ἀνταλλαγεῖσθαι μετὰ τοῦ συνταγματάρχου Βράδον καὶ τῆς ἀξιότημου κυρίας Βράδον, περιελάμβανον ἀλληλογραφίαν μετὰ τοῦ συζύγου καὶ τῆς γυναικὸς του, ἀνερχόμεναι εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν τὰ στρατιωτικὰ καθήκοντα τοῦ συνταγματάρχου τὸν ὑπέβαλον εἰς μακροχρόνιους ἀπουσίας.

Ἡ Μέρση ἐσκέφθη ὅτι δὲν ὤφειλε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἀνάγνωσιν των καὶ ἤρξατο ἐξετάζουσα τὰ ἄλλα ἔγγραφα.

Συνίσταντο ταῦτα ἐκ τινων φύλλων, διὰ καρφίδος συνηνωμένων, πλήρων γυναικείας γραφῆς καὶ φερόντων τὸν τίτλον: *Τὸ ἐν Ρώμῃ ἡμερολόγιόν μου.*

Τὸ ἡμερολόγιον τοῦτο εἶχε γραφῇ παρ' αὐτῆς ταύτης τῆς δεσποινίδος Βράδον καὶ ἦτο ἀποκλειστικῶς ἀφιερωμένον εἰς τὴν λεπτομερῆ περιγραφὴν τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν τοῦ πατρὸς τῆς.

Ἡ Μέρση ἐπανεβήκε τό τε ἡμερολόγιον καί τήν ἀλληλογραφίαν ἐντός τοῦ χαρτοφυλακίου, ἀπέμενε δὲ μόνη ἐπὶ τῆς τραπέζης ἢ ἐπιστολῇ.

Ὁ ἀσφράγιτος αὐτῆς φάκελλος ἔφερε τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν :

Λαίδην Ζάνετ Ρόϋ

Μέγαρον Ρόϋ

Κίνσιγκτον - ΛΟΝΔΙΝΟΝ.

Ἡ Μέρση ἐξήγαγε τὴν ἐπιστολὴν ἐκ τοῦ φακέλλου.

Εὐθύς ἐκ τῶν πρώτων γραμμῶν ἔμαθεν ὅτι αὕτη ἀκριβῶς ἦτο ἡ συστατικὴ ἐπιστολὴ τοῦ συνταγματάρχου πρὸς τὴν μόνην προστατίδα, ἥτις ἀπέμενε πρὸς τὴν Χάρिता μετὰ τὴν εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐπιστροφὴν της.

Τὴν ἀνέγνωσεν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

Ὁ συνταγματάρχης ἔγραφε ξηρότατα, ὅτι ἡ σύστασις αὕτη ἦτο ἡ τελευταία προσπάθεια καὶ ἡ τελευταία ἐλπίς ἐνὸς ἐτοιμοθανάτου.

Ὁ συνταγματάρχης Βράδον ἐμακρηγόρει μετὰ τρυφερότητος περὶ τῶν προτερημάτων τῆς θυγατρὸς του καὶ περὶ τῆς λύπης του διὰ τὰς ἀτελείας τῆς ἐκπαίδευσώς της, ἣν ἀπέδιδεν εἰς χρηματικὰς ἀπωλείας, ἃς ὑπέστη καὶ αἵτινες τὸν ἠνάγκασαν νὰ μεταναστεύσῃ εἰς τὸν Καναδᾶν, ὡς πένης.

Κατόπιν ἠκολούθουν ἔνθερμοι εὐχαρισταί πρὸς τὴν Λαίδην Ζάνετ.

«Σὰς ὁρεῖλω τὴν χάριν τῆς ἐν γαλήνῃ περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς προσφιλοῦς θυγατρὸς μου ἐπαναπαύσεως τοῦ πνεύματός μου. Εἰς τὴν γενναίῳ φρονᾶ προστασίαν σας ἐμπιστεύομαι τὸν μόνον θησαυρόν, ὅστις μοι ἀφέθη ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Καθ' ἅπαντα τὸν μακρὸν βίον σας εὐγενῶς ἐχρήσασθε τῆς ὑψηλῆς θέσεώς σας καὶ τῆς μεγάλης περιουσίας σας, ὅπως πράττειτε τὸ καλόν. Ἐλπίζω ὅτι θέλετε ἀμειφθῇ ἐκεῖ ἄνω ὅτι ἐπαρηγόρησατε τὰς τελευταίας στιγμὰς γηραιοῦ στρατιώτου, ἀνοίγουσα τὴν καρδίαν σας καὶ τὴν ἐστίαν σας πρὸς τὸ δύσμοιρον τέκνον του, στερηθὲν καὶ τοῦ μόνου αὐτοῦ ἐρείσματος».

Οὕτω κατέληγεν ἡ ἐπιστολὴ.

Ἡ Μέρση μὲ ἐξωγκωμένῃ ἐκ τῆς συγκινήσεως τὴν καρδίαν, ἀπέθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὴν ἐπιστολὴν.

Ὅποιαν λαμπρὰν τύχην εἶχεν ἀπολέσει ἡ δυστυχὴς κόρη.

Μία μεγάλη κυρία, εὐγενὴς καὶ πλουσία, τὴν ἀνέμενε ἐν τὴν οἰκίαν της. Μία κυρία, ἥτις βεβαίως θὰ ἦτο ἀρκετὰ μεγάλῳ φρον καὶ ἀγαθῇ, ἵνα δυνήθῃ ἡ καρδιά ἐνὸς ἐτοιμοθανάτου πατρὸς νὰ ἐμπιστευθῇ μετὰ τόσης πεποιθήσεως τὴν τύχην τῆς θυγατρὸς του εἰς αὐτήν.

Καὶ ἡ κόρη αὕτη κατέκειτο ἐκεῖ ἡδὴ ἡ ἀγαθότης τῆς Λαίδης Ζάνετ ἀπέβαινεν ἀνωφελής· δὲν ὑπῆρχε πλέον ἀνάγκη αὐτῆς.

Ὁ Γάλλος λοχαγὸς εἶχεν ἀφήσει ἐπὶ τῆς τραπέζης πάντα τὰ πρὸς γραφὴν ἀναγκαῖα.

Ἡ Μέρση συνέπτυξε τὴν ἐπιστολὴν οὕτως ὥστε νὰ δυνήθῃ νὰ γράψῃ τὴν εἰδησιν τοῦ θανάτου τῆς δεσποινίδος Βράδον ἐπὶ τῆς ὀπισθίας σελίδος, ἥτις ἦτο κενή.

Ἡσχολεῖτο ἀκόμη νὰ συνδυάζῃ τὰς ἐκφράσεις, ἃς ἤθελε μεταχειρισθῇ, ὅτε ἐπληξάν τὴν ἀκοὴν της φωναὶ τινες πόνου καὶ ὀδύνης, προσερχόμεναι ἐκ τοῦ γειτονικοῦ δωματίου.

Οἱ ἐγκαταλειφθέντες τραυματαῖαι ἐζήτουν συνδρομὴν· οἱ ἐγκαταλειφθέντες στρατιῶται ἔχانون τὸ θάρος των.

Εἰσῆλθεν εἰς τὸ μαγειρεῖον, ὑπεδέχθησαν δὲ τὴν ἐμφάνισίν της κραυγαὶ εὐφροσύνης... μόνη ἡ θεὰ της ἐνεψύχου τοὺς ἀνδρας.

Διήρχετο ἀπὸ τῆς μιᾶς ἀχυρίνης κλίνης εἰς τὴν ἄλλην καὶ διὰ τῆς παρηγορητικῆς εὐγλωττίας της, ἐζωπύρει τὰς ἐλπίδας των. Περιεποιήθη ἀλληλοδιαδόχως κατὰ τὸ ἐνὸν πάντων τὰ τραύματα, ἀποπλύνουσα ταῦτα καὶ ἀνακινίζουσα τοὺς ἐπιδέσμους των, αἱ δὲ εὐγενεῖς καὶ ἐπιτήδειαι χεῖρές της ἀνεκούφισαν οὕτω τὰς ἀλγυδόντας των.

Ἐκεῖνοι ἡσπάζοντο τὴν ἄκραν τῆς ἐσθῆτός της καὶ τὴν ὠνόμαζον ἄγγελον φύλακάν των· ἐμειδίον πρὸς τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο πλάσμα, πηγαινοερχόμενον ἀναμέσον αὐτῶν καὶ προσκλίνον τὴν χαριτωμένην συμπαθῇ κεφαλὴν του ἐπὶ τῶν ὀδυνηρῶν κλινῶν των.

— Θὰ ἦμαι μεθ' ὑμῶν ὅταν ἔλθουν οἱ Πρωσσοί, εἶπε· θάρρος, δυστυχῇ μου τέκνα! ἡ καλὴ σας φίλη δὲν σὰς ἐγκαταλείπει!

— Τόρξ ἔχομεν θάρρος, κυρία! ἔλεγον. Ὁ Θεὸς ἃς σὰς εὐλογήσῃ!

Ἐὰν ὁ κανονοβολισμὸς ἐπανήρχιζε τὴν στιγμὴν ἐκείνην... ἐὰν ὁδὸς τις ἐτραυματίζεν αὐτὴν θανατηφόρως καθ' ἣν στιγμὴν ἀνεκούφιζε τοὺς τεθλιμμένους τραυματίας, τίς χριστιανὸς θὰ ἐδίσταζε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι εἰς τὸν οὐρανὸν ὑπῆρχεν ἡδὴ θέσις διὰ τὴν γυναῖκα αὐτήν;

Κάλλιστα.

Ἄλλ' ἐὰν ὁ πόλεμος κατέπαυεν ἀφίνων αὐτὴν ζῶσαν, θὰ εἶχεν ἐπίσης ἐξησφαλισμένην θέσιν τινὰ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς;...

Ὅποῖον θὰ ἦτο τὸ μέλλον της;

Εἶχεν ἐστίαν; καταφυγὴν;

Ἐλαβεν αὖθις τὴν πρὸς τὴν Λαίδην Ζάνετ ἐπιστολὴν.

Ἄλλ' ἀντὶ νὰ καθήσῃ ἵνα γράψῃ, ἔμενε ἀκίνητος πρὸ τῆς τραπέζης, θεωροῦσα μὲ ἀπλανὲς βλέμμα τὸν χάρτην ἐκεῖνον.

Παράβολος ἰδέα εἶχεν ἐκλάμψει εἰς τὸ πνεῦμά της, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπέστρεφεν εἰς τὸ δωματίον, καὶ ἐμειδία ἐλαφρῶς καὶ αὕτη ἡ ἰδίᾳ καθ' ἑαυτὴν ἐπὶ τῷ παραλογισμῷ τούτῳ.

Τί θὰ συνέβαινε ἐὰν μετέβαινε νὰ ζητήσῃ παρὰ τῆς Λαίδης Ζάνετ Ρόϋ νὰ τῇ παράσῃ πλησίον της τὴν ὑπὲρ τῆς δεσποινίδος Βράδον προωρισμένην θέσιν;

Εἶχε συναντήσῃ τὴν ἀτυχῇ Χάρिता ἐν στιγμαῖς κρίσιμωτάταις.

Δὲν ἔπραξεν ὑπὲρ αὐτῆς ὅ,τι μία γυνὴ ἠδύνατο νὰ πράξῃ ὑπὲρ ἄλλης;

Δὲν εἶχεν ἐπικαίρως καὶ γενναίως φρόνως

καὶ μετ' ἀφοσιώσεως συνδράμει αὐτήν;

Εἶχε λοιπὸν δικαίωμα τι ἐπὶ τῆς εὐνοίας τῆς Λαίδης Ζάνετ; καὶ ἐὰν ἡ Λαίδη Ζάνετ δὲν εἶχε τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἄλλην δεσποινίδα τῆς ἀκολουθίας ἢ ἄλλην ἀναγνώστριαν... τίς οἶδε;

Καὶ ὑποτιθεμένου πάλιν, ὅτι ἀπεφάσιζε νὰ συνηγορήσῃ ὑπὲρ τῆς ἰδίας ἐαυτῆς ὑποθέσεως ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ ἐπιστολῇ, τί θὰ ἔκαμνεν ἡ καλοκάγαθος καὶ εὐγενὴς δεσποινα;

Ἄ! ἀναμφιβόλως θὰ ἀπῆντα εἰς τὴν ἐπιστολὴν της καὶ θὰ ἔγραφεν:

«Ἀποστέλλатέ μοι πληροφορίας περὶ τῆς θέσεώς σας καὶ θὰ ἴδω τί δύναμαι νὰ πράξω.»

Πληροφορίας!... Περὶ τῆς θέσεώς της!...

Ἡ Μέρση ἤρξατο νὰ γελάει πικρῶς.

Εἶχεν ἀποφασίσει πρὸς στιγμὴν νὰ γράψῃ συντόμως, μεθ' ὅσον οἶόν τε ὀλιγωτέρων φράσεων... μίαν ξηρὰν καὶ ἀπλὴν ἀφήγησιν τῶν γεγονότων.

Ἄ! λοιπόν, ὅχι!

Δὲν ἠδυνήθη νὰ χαράξῃ οὔτε μίαν γραμμὴν ἐπὶ τοῦ χάρτου.

Ἡ σκέψις ἣν εἶχε συλλάβει δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων, καθ' ὧν θριαμβεύει τις διὰ τῆς θελήσεως.

Ἡ φαντασία της παρηνωχλεῖτο, κυρίως ἐκ τῆς ἀναπαραστάσεως τῶν εὐεργετημάτων ὅσα θὰ εὕρισκε παρὰ τῇ Λαίδῃ Ζάνετ· διελογίζετο νοερῶς τὴν ὠραίαν διαμονὴν εἰς τὸ μέγαρον Ρόϋ, τὴν ἀρίστην συντήρησίν της ἐν αὐτῷ καὶ τὴν θελκτικὴν ζώην, ἣν θὰ διηγέτις ἐκεῖ.

Καὶ ἀπαξ ἔτι ἐσκέφθη τί λαμπρὰν τύχην ἀπώλεσεν ἀποθανοῦσα ἡ δεσποινὶς Βράδον.

Δυστυχὴς ὑπαρξίς!

Καὶ ὅλα ταῦτα, διότι ἡ ὁδὸς κατέπεσεν ἐκτραγεῖσα ἐπὶ τῆς καλύβης ἀντὶ νὰ πέσῃ εἰς τὴν αὐλήν!

Ὅποῖαι σκληραὶ ἰδιοτροπίαι τῆς εἰμαρμένης!

Ἡ Μέρση ἀπώθησεν ἀπαξ ἔτι τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἤρξατο νὰ βαδίζῃ μετ' ἀνυπομονησίας ἐντός τοῦ δωματίου.

Ὡ! μὲ τί μέσον ν' ἀποδιώξῃ τὰς κακεντρεχῶς ἐλκυστικὰς εἰκόνας, αἵτινες κατετάρασσον αὐτήν;

Ἐπειράθη νὰ σκεφθῇ περὶ τούτου ἡ ἐκείνου τοῦ ἀντικειμένου, περὶ οἰοῦντοτε πράγματος τέλους πάντων ἐπὶ βραχύ, ἄλλὰ τὸ πνεῦμά της δὲν παρείλκετο ὑπὸ τῶν ἀσθενῶν καὶ ἀνωφελῶν τούτων σκέψεων, καὶ ἀκαταπαύστως εἶχετο τῆς ΑΛΛΗΣ, τῆς σταθερᾶς ἰδέας.

Ἀναπαρίστα νοερῶς τὸ μέλλον της.

Τί ἐλπίδας περὶ ἀναπαύσεως καὶ ἀσφαλείας θὰ εἶχεν, ἀφ' ἧς ἤθελε λήξῃ ὁ πόλεμος, ἐὰν ἀπῆρχετο τούτου ζῶσα;

Ἡ πικρὰ τοῦ παρελθόντος πεῖρα προδιέγραψε μετ' ἀνοικτιρμόνος ἀπεικονιστικῆς ἀκριβείας πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της τὸν ἀλγεινὸν τοῦτο πῖνακα.

Καὶ ἂν μετέβαινε οὐδὲν ποτε, καὶ ἂν ἔκαμνε τοῦτο ἡ ἐκεῖνο, καὶ ἂν ἐπειράτο ἡ οὐ ἀπαξ ἔτι, νὰ πράξῃ τὸ ἀγαθόν, πάντα θὰ κατέληγον εἰς τὸ αὐτὸ τέρμα.

Περιέργεια και θαυμασμός, εξεγειρόμενα υπό της ωραιότητός της · ξρευναι περί αὐτῆς · ἀποκάλυψις τοῦ παρελθόντος της · ἡ κοινωνία περίλυπος διὰ τὴν γνῶσιν ταύτην · ἡ κοινωνία ἐγγυωμένη γενναιοφρόνως ὑπὲρ αὐτῆς, καὶ πάντοτε, πάντοτε τὸ αὐτὸ τελικὸν ἀποτέλεσμα!..

Ὁ ἀπαίσιος ζῶφος τοῦ παλαιοῦ παραπτώματος περιβάλλων αὐτήν, καὶ λοιμώδης ἀσφυκτικὴ ἀτμόσφαιρα κρατοῦσα αὐτήν ὑπὸ καθάρσιν ἐν τῷ μέσῳ τῶν λοιπῶν γυναικῶν!..

Τὸ στίγμα, ἀκόμη καὶ ἀφοῦ ἡξιώθη τῆς συγγνώμης καὶ ἀφέσεως αὐτοῦ παρὰ τοῦ Θεοῦ, τὸ στίγμα, ἀνεξίτηλον πρὸ τῶν ἀνθρωπίνων ὀφθαλμῶν.

Καὶ ἦτο μὲν εἰκοσιπενταέτις, ἐν ὅλῃ τῇ ἀκτινοβολίᾳ τῆς νεότητός της, ἐν τῇ πρώτῃ πρὸς δρᾶσιν ζήσει τοῦ βίου, καὶ εἶχεν ἀκόμη νὰ ζήσει πιθανῶς, κατὰ μέσον ὅρον, ἐπὶ ἑτέρα πενήτηκοντα ἔτη!

Ἐσταμάτησε πρὸ τοῦ κρασπέδου τῆς κλίνης καὶ ἐθεώρησεν ἐκ νέου τὸ πρόσωπον τῆς νεκρᾶς.

Διατί ὁ μύθος νὰ φονεύσῃ ἐκείνην, ἥτις ἦτο πλουσία εἰς ἐλπίδας καὶ ν' ἀπομακρυνθῇ ἐκείνης, ἥτις μόνον αἶσχος καὶ ὀδύνην ἀνέμενε;

[Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

CATULLE MENDES

Η ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἰσπανικὸν Διήγημα

Τὴν χεῖρα στηρίζων ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους καὶ τὸν μανδύαν ἔχων ἐρριμένον ἐπὶ τοῦ ὤμου, ὁ δὸν Μανουήλ, νεαρὸς ἱππότης, διέτρεχε τὰς ὁδοὺς τῆς Μαδρίτης νύκτα τινὰ μὲ τὸ ὕψος εὐγενούς ἀναζητούντος πολεμικὴν ἢ ἐρωτικὴν ἐνασχόλησιν.

Καὶ σημειώσατε ὅτι ὁ δὸν Μανουήλ εἶχεν ἔλθει ἐκ Καστιλλίας ὅπως παρευρεθῇ εἰς τὰς κατὰ τὴν βάπτισιν τοῦ *infante*, βασιλόπαιδος, ἐορτᾶς.

Ἐξάφνα, ἐνῶ ἐβάδιζε, κυρία τις μέλανα μανδύαν περιβεβλημένη καὶ κεκαλυμμένη αὐστηρῶς τὸ πρόσωπον, ἐξέρχεται οἰκίας τινὸς καὶ τρέχει, τρέχει παραφύρως πρὸς τὸν δὸν Μανουήλ.

— Ἄν εἴσθε ὅπως φαίνεσθε, τῷ λέγει, ἱππότης εὐγενὴς καὶ δίκαιος, θὰ σώσετε μίαν κυρίαν ἐπίσης εὐγενῆ, ἢ ὁποία κινδυνεύει νὰ ἀπωλέσῃ καὶ τὴν τιμὴν καὶ τὴν ζωὴν της. Παρ' ὀλίγου ὁ σύζυγός μου νὰ μὲ συλλάβῃ εἰς ἐνὸς φίλου του, τὸν ὁποῖον φοβερὰ ζηλοτυπεῖ, ἀλλ' ἀδίκως. Μόλις ἐπρόφθασα νὰ πᾶρω τὸ ἐπανωφόρι μου καὶ νὰ φύγω. Μὲ καταδιώκει ὁμοῦ καὶ πρέπει πάσῃ θυσίᾳ νὰ τὸν κρατήσῃ. Ἄν μὲ συλλάβῃ, ἀλλοίμονον, θ' ἀτιμασθῶ καὶ θ' ἀποθάνω.

— Πηγαίνετε καὶ μὴ φοβεῖσθε τίποτε, σενόρα, ἀπεκρίθη ὁ δὸν Μανουήλ.

Καὶ ἐνῶ ἡ κυρία ἔφευγε σπεύδουσα,

αὐτὸς ἔστη πρὸ τινος θύρας, ὁπόθεν μετ' ὀλίγον κατήρχετο μανιώδης ὁ σύζυγος, χειρονομῶν ἀτάκτως καὶ βλασφημῶν.

— Ἰππότα, εἶπεν ὁ δὸν Μανουήλ χαιρετῶν βραδέως καὶ μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς λεπτότητος, μὲν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εὐρίσκομαι εἰς Μαδρίτην καὶ ἐπλανήθην εἰς τὰς ὁδοὺς. Θὰ λάβετε τὴν καλοσύνην, ἐλπίζω, νὰ μοῦ δείξετε τὴν ὁδὸν Ἀγίου Βερναρδίνου, ὅπου ἔχω τὴν εὐτυχίαν νὰ μὲ περιμένῃ ἓνα πρόσωπον, τὸ ὁποῖον μ' ἀγαπᾷ καὶ μοῦ ὑπεσχέθη νὰ μοῦ ἀνοίξῃ τὸ παράθυρον ἅμα κοιμηθῇ ἢ παιδαγωγῶς της.

— Ἄφες με νὰ περάσω! ἐφώναζεν ὁ ἄλλος, βλέπεις πῶς βιάζομαι.

— Καὶ ἐγὼ βιάζομαι, καὶ ἴσως περισσότερο ἀπὸ σᾶς, ἀφοῦ αὕτῃ ποῦ μὲ περιμένει ἔχει τὰ ωραιότερα μᾶτια τοῦ κόσμου. Φκίνεται ὅμως ὅτι δὲν σᾶς ἀρέσει νὰ μὲ βοηθήσετε εἰς τὴν ἐρωτικὴν μου ἐπιχείρησιν. Ἐκτιμῶ ὑπερβολικὰ τὴν λεπτότητα τῶν αἰσθημάτων καὶ εἶμαι ἑτοιμος νὰ συνδέσω φιλίαν μ' εὐγενῆ τόσῃ διακεκριμένης ἀρετῆς. Θὰ θελήσετε τοῦλάχιστον νὰ μοῦ δείξετε τὸν δρόμον τῆς ἐκκλησίας, ἢ ὁποία ἔχει τὰ περισσότερα ἅγια λείψανα. Εὐχαρίστως θὰ περάσω τὴν νύκτα μου, τὴν ὁποίαν εἶχα σκοπὸν νὰ θυσιάσω εἰς ἐνασχόλησιν ὀλιγώτερον αὐστηράν.

— Πήγαινε εἰς τὸν διάβολον καὶ ἄφες νὰ περάσω.

— Μὰ τί; δὲν ἔμπορῶ οὔτε εἰς τὴν ἐκκλησίαν νὰ πᾶγω, οὔτε εἰς τὸν ἔρωτα.

— Μὰ τὸν ἄγιον Ἰάκωβον, εἶπεν ἄπελπις ὁ σύζυγος, μὲ περιπαίξεις.

— Ἄν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σᾶς, εἶπεν ὁ δὸν Μανουήλ, θὰ τὸ ἐννοοῦσα ταχύτερον.

Ἐσوران τὰ ξίφη των. Μονομαχία ἐν μέσῳ τῆς βαθείας νυκτός, τὰ ξίφη συγκρουόμενα ἀπῆστροπτον.

Μονομαχία μακρά, ἐπειδὴ ἀμφοτέροι ἦσαν τῆς αὐτῆς δυνάμεως, τοῦ αὐτοῦ θάρρους.

— Βέβαια, ἐσκέφθη ὁ δὸν Μανουήλ, ἡ μαυροφόρα κυρία εἶχεν ὅλον τὸν καιρὸν νὰ ἐξασφαλισθῇ πλέον.

Μόλις ἐτελείωσε τὴν σκέψιν του, ἡ λεπίς τοῦ ἀντιπάλου του ἐβυθίσθη ὑπὸ τὸν ἀριστερὸν μαστὸν καὶ τὸν ἔρριπτεν ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου μὲ κραυγὴν ἀγωνίας.

— Ὁ Θεὸς νὰ σώσῃ τὴν ψυχὴν σου, εἶπεν ὁ νικητὴς σπεύδων πρὸς τὸν δρόμον του.

— Μίαν λέξιν μόνον, ἐπρόφερεν ὁ δὸν Μανουήλ ψυχωρραγῶν. Ἡ κυρία, τὴν ὁποίαν καταδιώκει εἰς νῆα καὶ ὠραία;

— Τί σᾶς ἐνδιαφέρει;

— Μ' ἐνδιαφέρει πολὺ. Θὰ ἐλυπούμην φοβερὰ, ἂν ἀπέθνησκα γιὰ καμμίαν γρατῖαν μὲ μουστάκια, καὶ μᾶτια τσιμπλιασμένα.

— Μάθετε λοιπόν, ὅτι ἡ δόνα Ἄννα εἶνε μὲν εἰκοσιν ἑτῶν καὶ ἡ ὠραιότερᾳ γυναικί τῆς Μαδρίτης.

— Ἐτσι ἱκανοποιεῖται κανεὶς, εἶπεν ὁ δὸν Μανουήλ ἀποθηνήσκων.

Αἴσιωπος

Εἰς τὸ Γράφηον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσῃσιν αὐτά, ἐλευθέρᾳ ταχυδρομικῶν τελευτῶν].

«Τὸ τέκνον τοῦ Ἑραστοῦ» καὶ «Ἡ ἀνυμνος μήτηρ» (τόμοι 2, σελ. 750), μυθιστορία A. Matthey (Arthur Arnold) δρ. 3,50 (4)

«Τὸ φρούριον τοῦ Καρρόου» καὶ «Τὸ ἄνθος τῆς Ἀλῆς» (τόμοι 2, σελ. 700) μυθιστορία I Φ. Σμιθ. δρ. 3,25 (3,75)

«Ὁ Ἀδικηθεὶς Ρογγήρας», μυθιστορία Γουλίου Μαρό, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων, δραχ. 3 (3,40)

«Ἀττικαὶ Νύκτες». Δράματα — Ποιήσεις Σ. Ν. Βασιλείδου 2 (2, 0)

«Ἐλπινίκη» ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἑπαμεινώνδα Κυριακίδου δρ. 5 (5,30)

«Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ», μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ δρ. 5 (5,30)

«Ὁ Ἄγνωστος τῆς Βελλεβίλλης», μυθιστορία Π. Ζακὸν δρ. 2,50 (2,70)

«Ὁ Ἰππότης Μάιτος», μυθιστορία Ponson de Terrail δραχ. 2,50 (2,70).

«Ἡ διδασκάλισσα», μυθιστορία Εὐγενίου Σὺη δραχ. 3 (3,20)

«Τὰ χάγια μας», κωμῶδα Π. Λαζαρίδου ἡθοιοῦ λ. 70 (80)

«Ὁ παπᾶ — Κωνσταντίνος», μυθιστορία Ἀλεβῶ δρ. 4,50 (4,70)

«Ἡ Ἀδελφοῦλα», μυθιστορία E. Μαλὼ (τόμοι 2) δρ. 2,50 (2,80)

«Τυχὰν Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου δρ. 4 (4,10)

«Τὰ Ὑπερῶα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccane δρ. 4 (4,20)

«Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαρτὰ καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 4 [1,20]

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας», μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ Δρ. 3 (3,30)

Ποιήματα Ἀθανασίου Χρηστοπούλου λεπ. 50 (60)

» Σολωμοῦ » 50 (60)

» Βηλαρᾶ » 50 (60)

«Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρ. μα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιήθην ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]

«Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρᾳ», μυθιστορία Παύλου Μαντεγάτσα, δραχ. 4,50 (4,60).

«Οἱ Μελλόνουμοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ἐαδὲ Μαρμιέ, σφεθέσσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Δρ. 4,50 [1,70]

«Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἥτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ᾗ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα «Ἡ καταστροφή τῶν Γεννιστάρων». Τόμοι 2 Δρ. 5. [5,50]

«Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendès δρ. 4,50 (4,70)

«Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὀγκώδεις τόμους Δρ. 4 [4 4,50]

«Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ. 2 [2,20]

«Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Ponson-Da-Terrail, τόμοι ὀγκώδεις 3 Δρ. 6 (7)

«Αἱ Φύλακες τοῦ Θησαυροῦ», μυθιστορία Ἐμμ. Γουζαλὲς Δρ. 4,50 (4,70)

«Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεβάρτου», μυθιστορία Pierre Zaccane (τόμοι δύο) Δρ. 3 (3,30)

«Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης», μυθιστορία H. Emille Chevalier Δρ. 4,50 (4,70)

«Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια», ἥτοι «Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ», μυθιστορία Maximilien Perria (ὁλόκληρον τὸ ἔργον) δραχ. 3,50 (3,70)